

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 621/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé prejednanie veci podľa zásad garantovaných v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 4 C 633/08-843 zo 14. júla 2011, ako aj vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012, a napokon aj vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé prejednanie veci podľa zásad garantovaných v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 628/2015 z 24. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa zásad garantovaných v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 633/08-843 zo 14. júla 2011, ako aj vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 20 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí v prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 17 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012 a napokon aj vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa zásad garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 628/2015 z 24. februára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 633/08 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal voči žalovaným určenia vlastníckeho práva a po pripustení zmeny žalobného petitu sa domáhal vypratania nehnuteľností, ktoré boli aj napriek tomu, že mali patriť sťažovateľovi, nedôvodne správcom konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn.

38 K 111/95 zahrnuté do konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti [REDACTED], a následne v tomto konkurznom konaní boli predané. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 633/08-843 zo 14. júla 2011 žalobu sťažovateľa zamietol, ktorý bol vo výroku týkajúcom sa veci samej potvrdený aj rozsudkom odvolacieho krajského súdu č. k. 5 Co 63/64/65/2012-915 z 15. apríla 2014. Dovolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 628/2015 z 24. februára 2016 ako neprípustné odmietnuté.

3. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv a práv, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s rozhodnutím okresného súdu, ktoré sťažovateľ považuje za nespravodlivé; tiež v súvislosti s postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012, ktorý považuje sťažovateľ za neústavný z dôvodu, že krajský súd vo veci konal a rozhodol bez toho, aby nariadil pojednávanie, v dôsledku čoho mal sťažovateľovi odňať možnosť účinne konať pred súdom, a teda mu znemožnil predložiť aj argumenty, kvôli ktorým mohol krajský súd rozhodnúť aj o pripustení dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu z dôvodu potreby posúdenia otázky zásadného právneho významu; a napokon tiež k porušeniu jeho práv malo dôjsť aj v príčinnej súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 628/2015 z 24. februára 2016, ktorý podľa sťažovateľa v nezákonnom postupe krajského súdu nevzhladol dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

4. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného tiež uviedol:

«Dovolací súd si neuvedomil - alebo nechcel uvedomiť, že nepredvolaním sťažovateľa na „verejné“ prejednanie pred odvolacím súdom má ten dôsledok, že sťažovateľ sa nemohol právne akceptovateľným spôsobom brániť vznášať námietky a poukazovať na dôvody v odvolaní zo dňa 21.11.2011, či ich odvolací súd správne a zákonným spôsobom preskúmal a vyhodnotil zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Teda znemožnil sťažovateľovi podať návrh aby bolo pripustené podať dovolanie ! ...

Na porušovanie základných ľudských práv sťažovateľa poukazujem hlavne preto, že súd prvého stupňa nerešpektoval vlastnícke právo sťažovateľa, nerešpektoval právoplatný

Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 27 S 15/1998 zo dňa 6.10.1998, nerešpektoval právoplatné Rozhodnutie Krajského katastrálneho úradu Bratislava sp. zn. Katastr-5-29-2/98-LK zo dňa 14.07.1999 a nerešpektoval ani Rozsudok NS č. k. M-Sždov 2/99 zo dňa 27.2.2001. ...

Odo dňa, kedy krajský súd obdržal spis dňa 9.02.2012, neurobil vo veci odvolania procesný úkon viac ako 2 roky a 4 mesiace, nepredvolal sťažovateľa na verejné odvolacie pojednávania je dostatočným dôvodom na podanie tejto sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorú žiadame, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a o nej spravodlivo rozhodol. ...

... dovolací súd nesprávne vec posúdil, keď dovolanie odmietol pre neexistenciu dôvodov na podanie dovolania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., alebo podľa § 242 ods. 1 O.s.p. ...

... dovolací súd, keď aj keď bez riadneho vyhodnotenia dovolacích dôvodov a porušenia § 237 O.s.p. dovolanie „odmietol“ a viac sa nezapodieval rozhodnutiami, na ktoré poukázal dovolateľ na str. 1 až po str. 7.

Ak by tieto rozhodnutia nim opísané (str. 1 a po str. 7) právne akceptovateľným spôsobom vyhodnotil čo „neurobil“ bol by zistil, že [REDAKOVANÉ] nevlastnil žiadny majetok, ktorý SKP [REDAKOVANÉ] predával (podvodom) ...

Poukazujem na to, že pri vyhlasovaní rozsudku už žiadny účastník sa nemôže brániť, poukazovať na svoje podania, návrhy a listinné dôkazy či boli správne súdom preskúmané podľa § 157 ods. 2 O.s.p. a aj vyhodnotenú !! Teda tvrdenie, že vyhlásením rozsudku bez pojednávania nebol porušený zákon podľa § 237 písm. f) O.s.p. je iba úmyslom zakryť porušenie základných ľudských práv sťažovateľa v zmysle čl. 6 Dohovoru.»

5. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 14.07.2011 sp. zn. 4 C 633/2008-843 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé konanie vo veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v spravodlivom súdnom spore podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Krajský súd Bratislava v konaní sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012 dňa 15.04.2014 porušil právo sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy a právo na prejednanie veci v spravodlivom

súdnom procese garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces garantovaný v čl. 6 ods. 1, a čl. 17 Dohovoru.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 8 Cdo 628/2015 zo dňa 24.02.2016 porušil právo sťažovateľa na prejednanie veci v spravodlivom súdnom procese garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

IV. Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Cdo 628/2015 zo dňa 24.02.2016 podľa § 56 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. zrušuje a zrušuje aj Rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 15.04.2014 sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012 - 915 podľa § 56 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z. a vec č. k. 4C 633/2008 vracia Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 €, ktorú čiastku sú povinní Okresný súd Pezinok, Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky zaplatiť sťažovateľovi na účet: JUDr. Jozef Holič..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti NÁLEZU Ústavného súdu SR.

VI. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 461,77 €, ktorú sumu Okresný súd Pezinok a Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. K namietanému rozhodnutiu okresného súdu

8.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

8.2 Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

8.3 Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta a k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku nesprávneho zistenia a vyhodnotenia skutkového stavu okresným súdom, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

8.4 Podľa ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 633/08

843 zo 14. júla 2011, a to využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktorý, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

8.5 Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

9. K namietanému postupu krajského súdu

9.1 V súvislosti s postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012 sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s tým, že krajský súd jeho vec v tomto odvolacom konaní prejednal a rozhodol bez toho, aby nariadil pojednávanie, na ktorom by mal sťažovateľ možnosť predniesť relevantné argumenty k svojmu odvolaniu (bod 10), a tiež z dôvodu ním namietaného zdĺhavého postupu krajského súdu v tomto odvolacom konaní (bod 11).

10.1 Krajský súd vo svojom rozsudku č. k. 5 Co 63/64/65/2012-915 z 15. apríla 2014 tiež uviedol:

„Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal podané odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a po preskúmaní napadnutých rozhodnutí dospel k záveru o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa len v časti priznanej náhrady trov konania, a to jednak v rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 14. júla 2011 a v uznesení o zastavení konania o návrhu navrhovateľky 2. zo dňa 31.01.2011. Rozhodnutie súdu vo veci samej a uznesenie,

ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa na prerušenie konania odvolací súd ako vecne správne potvrdil.“

10.2 Podľa § 214 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 „*Na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak*

a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,

d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.“

10.3 Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 je zrejmé, že základnou formou konania o odvolaní je konanie bez pojednávania, okrem zákonodarcom explicitne pomenovaných prípadov, keď je dovolací súd pojednávanie v konaní o odvolaní dokonca povinný nariadiť. V sťažnosti podanej ústavnému súdu však sťažovateľ neuvádza, že by tu bol daný niektorý zo zákonných dôvodov na imperatívne nariadenie odvolacieho pojednávania krajským súdom a napriek existencii ktorého by krajský súd neučinil za dosť zákonnému príkazu, keď pojednávanie nenariadil. Napokon v danom prípade odvolacie konanie inicioval svojím odvolaním sám sťažovateľ, v ktorom mal možnosť uviesť všetky svoje relevantné argumenty spochybňujúce, či už správnosť postupu alebo záverov okresného súdu, takže v tomto smere mu nebolo znemožnené relevantne konať pred odvolacím súdom. Samotná, žiadnym z relevantných zákonných dôvodov nepodložená domnienka sťažovateľa o nesprávnosti postupu krajského súdu, ktorý v súlade so zákonom prejednal jeho odvolanie a o ňom aj rozhodol bez nariadenia pojednávania, nepostačuje bez ďalšieho na konštatovanie o ústavnej neudržateľnosti tohto postupu, a teda ani o porušení sťažovateľom označených práv.

11.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané prieťahy v postupe krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 63/64/65/2012, ústavný súd podotýka, že

v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

11.2 Inými slovami, o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno hovoriť aj vtedy, keď porušovanie označeného práva v konaní pred všeobecným súdom už skončilo právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda stav právnej neistoty sťažovateľa bol už odstránený.

11.3 Vyhlásením rozsudku vo veci samej (15. apríla 2014) a jeho doručením krajský súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa v odvolacom konaní, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, keď krajský súd už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh odvolacieho konania, prípadne prieťahy v ňom (napr. II. ÚS 1/05).

11.4 Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

12. Uvedené závery vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. K namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu

13.1 Pokiaľ ide o sťažnosťou napádané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 628/2015 z 24. februára 2016, sťažovateľ mu v prvom rade vyčíta, že najvyšší súd nevzhladol v postupe krajského súdu, ktorý v odvolacom konaní rozhodol bez nariadenia pojednávania dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, a tiež mu vyčíta, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho dovolacou námietkou o nesprávnom právnom posúdení jeho veci okresným súdom, ako aj krajským súdom.

13.2 V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľa sa v prvom rade žiada podotknúť, že sťažovateľ si zamieňa inštitút prípustnosti dovolania s tým ako, resp. z akých dôvodov je možné už prípustné dovolanie odôvodniť. Inými slovami, dovolací súd (do 30. júna 2016) ako otázku primárnu riešil otázku procesnej prípustnosti dovolania v zmysle § 237 a § 238 OSP a len v prípade, ak zistil, že dovolanie je procesne prípustné, skúmal aj danosť dôvodov, ktorými bolo možné procesne prípustné dovolanie odôvodniť v zmysle § 241 ods. 2 OSP. A contrario, v prípade zistenia, že dovolanie nie je procesne prípustné, bolo bez právneho významu, aby sa dovolací súd zaoberal dovolaním napadnutým rozhodnutím aj vecne, t. j. aby ho preskúmaval aj skrz danosti dôvodov, ktorými bolo dovolanie odôvodnené.

13.3 V danom prípade sťažovateľ procesnú prípustnosť svojho dovolania odôvodnil § 237 písm. f) OSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, pričom sťažovateľ takýto nezákonný postup krajského súdu vzhladol v tom, že krajský súd v konaní o jeho odvolaní nenariadil pojednávanie, na ktorom by sa sťažovateľ mohol ešte k veci vyjadriť, avšak sťažovateľ tento svoj argument nekonkretizoval danosťou žiadneho z dôvodov v zmysle už (bod 10.2) citovaného § 214 ods. 1 OSP, kvôli existencii ktorých zákonodarca „prikazuje“ odvolaciemu súdu nariadiť aj v konaní o odvolaní pojednávanie. A keďže podľa krajského súdu tu takéto dôvody odôvodňujúce potrebu, resp. nutnosť nariadenia pojednávania neboli dané a v dovolaní sťažovateľ tento záver krajského súdu ani žiadnym spôsobom nespochybnil, najvyšší súd ústavne udržateľným spôsobom

vyhodnotil postup krajského súdu za zákonný, t. j. za taký, ktorý bol v súlade s § 214 ods. 1 a 2 OSP a ktorý tak zákonite nemohol naplniť ani sťažovateľom uvádzaný dôvod procesnej prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

13.4 V nadväznosti na uvedené, keďže najvyšší súd zistil, že dovolanie sťažovateľa nie je procesne prípustné, konštatoval:

„Pokiaľ navrhovateľ namietal, že rozsudok v napadnutej potvrdzujúcej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“

13.5 Z citovaného vyplýva, že keďže najvyšší súd zistil, že v danom prípade nie je dovolanie sťažovateľa procesne prípustné, už sa nezaoberal vecnou stránkou dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Tento záver vzhľadom na citované ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016) možno považovať rovnako za ústavne udržateľné, neodporujúce zmyslu a účelu týchto aplikovaných ustanovení a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať rozporuplnosť, svojvoľnosť a neodôvodnenosť, ktoré by mali za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016